

XII. 6. udvalg.

ved resolution 2273 (XXII) af 1. december 1967 besluttet ikke at lade konventionsudkastet behandle på en særlig i dette øjemed indkaldt konference, men at optage udkastet som et særligt dagsordenspunkt på 23. generalforsamling med henblik på vedtagelse af en konvention om særlige missioner.

På denne generalforsamling færdigbehandlede man artikel 2-29 og 31, og ved resolution 2419 (XXIII) af 18. december 1968 blev det besluttet at genoptage behandlingen på 24. generalforsamling med henblik på at færdigbehandle hele konventionen.

II. Debatten.

Konventionsudkastet blev behandlet på 31 møder kontinuerligt fra 10. oktober til 18. november 1969 i 6. udvalg, og behandlingen blev senere genoptaget den 4. december 1969, hvor udkast til plenarforsamlingens resolutioner blev vedtaget.

Det blev på 23. generalforsamling besluttet, at Schweiz igen skulle indbydes til at deltage i drøftelserne uden stemmeret, og at det nedsatte redaktionsudvalg skulle fortsætte. Redaktionsudvalget på 15 medlemmer, hvori Danmark havde sæde, bestod iøvrigt af følgende lande: Algeriet (indtrådte i 1969 i stedet for Den forenede arabiske Republik), Congo (Kinshasa), Frankrig, Ghana, Irak, Italien, Japan, Mexico, Pakistan, Peru, Polen, Sovjetunionen, Storbritannien og USA. Den irakiske delegerede fortsatte som formand for redaktionsudvalget.

1. Konventionens anvendelsesområde.

Under forhandlingerne på 23. generalforsamling havde det vist sig, at de fra de vestlige lande fremsatte ændringsforslag med henblik på indskrænkning af rettigheder og immuniteter for de særlige missioner kun fandt ringe tilslutning i udvalget. De fra vestlig side fremførte argumenter, at man skabte unødige formaliteter, der hæmmede en hurtig udveksling af delegationsbesøg, og at missionerne på grund af deres begrænsede varighed og snævre arbejdsopgaver ikke havde behov for forrettigheder og immuniteter, kunne ikke overbevise udviklingslandene, der lagde vægt på, at de af økonomiske grunde ikke kunne opretholde faste di-

plomatiske repræsentationer og derfor var henvist til benyttelse af særlige missioner, som måtte kunne udføre deres arbejde uden indblanding fra modtagerstatens side. De vestlige betænkeligheder ved konventionsudkastet skyldes især, at definitionen af særlige missioner i udkastets artikel 1 a var meget vag og kunne opfattes som omfattende alle statslige myndigheder, der udsendte selv tekniske delegationer på lavt plan.

Da mulighederne for væsentlige ændringer i Folkeretskommissionens konventionsudkast måtte anses for begrænsede, blev man på en række møder mellem gruppen af vestlige lande, inden debatten blev optaget i 6. udvalg, enige om at søge definitionen af særlige missioner indskrænket, hvorefter en række ændringsforslag til andre artikler ville kunne tilbagetrækkes og arbejdsklimaet dermed forbedres.

Ved uofficielle drøftelser mellem landegrupperne og formanden for 6. udvalg blev der opnået enighed, bekræftet ved første møde hvor dagsordenspunktet behandlede i 6. udvalg, om at overdrage det til redaktionsudvalget at søge at skabe enighed om et definitionsudkast.

Forhandlingerne i redaktionsudvalget førte til vedtagelse af et definitionsudkast, hvori en særlig mission defineres som en temporær mission, der repræsenterer staten, og som sendes fra en stat til en anden med sidstnævntes samtykke med det formål at forhandle med den om særlige spørgsmål eller at udføre en særlig opgave i forhold til den.

Dette definitionsudkast blev efter en kort debat vedtaget i 6. udvalg med stemmetallet 87-0-5, og den omstændighed, at modtagerstatens samtykke ifølge definitionen var afgørende for, om en særlig mission var skabt, det vil sige, at modtagerstaten i hvert enkelt tilfælde, inden en mission modtages, kan tage stilling til, om den vil yde de i konventionen nedfældede rettigheder og immuniteter, førte til, at de fleste artikler i konventionsudkastet kunne akcepteres fra vestlig side. En række ændringsforslag blev herefter trukket tilbage, og en væsentlig forbedring i arbejdsklimaet i udvalget kunne konstateres.